

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobců:

a) M. M.

b) M. M.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Josefem Filipem
sídlem Komenského 156, 562 01 Ústí nad Orlicí

proti

žalovanému:

Krajský úřad Pardubického kraje

sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

za účasti:

1. **Lesy České republiky, s.p.**, IČ 42196451

sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové

2. **Č. t. i. a.s.**, IČ 4084063

sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. KrÚ – 50286/96/2016/OMSŘI/Dr,
ze dne 29. 8. 2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobci se včasnou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chocень, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 5. 2016, č.j. Výst/354/2016-10, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby (výrok I.) a o povolení stavby (výrok II.) „Objekt lesní správy Chocень“ na p. č. X, p.č. X a p.č. X v k.ú. Chocень v lokalitě Tocháčkův kopec (dále jen „stavba“ či „objekt lesní správy“).

II. Podstata věci

2. Shora označeným rozhodnutím stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení rozhodl o umístění stavby a současně vydal stavební povolení na stavbu. Dle dokumentace se jednalo se o dvoupodlažní nepodsklepenou budovu s pultovou střechou umístěnou ve svahu, která bude sloužit k administrativním účelům. Administrativní pracoviště pro 17 zaměstnanců a inspekční pokoj. Součástí stavby je zřízení parkoviště o devíti parkovacích místech. Stavební úřad se ve v rozhodnutí vypořádal s námitkami, které žalobci vznesli po zahájení správního řízení.

3. Žalobci podali proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání. V odvolání uvedli, že stavba není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť navržená stavba není objektem občanské vybavenosti lokálního významu. Odůvodnění stavby je neostatečné. Stavba je navržena odlišně od charakteru stávající zástavby, měřítkem by mělo být bydlení v rodinných domech. Žalovaný odvolání zamítl, ztotožnil se prakticky se stanoviskem stavebního úřadu. Z podstatného uvedl, že přípustným využitím dané lokality je dle platné územně plánovací dokumentace mimo jiné i občanské vybavení lokálního významu, což navržená stavba beze zbytku naplňuje.

III. Shrnutí žaloby

4. Žalobci uvedli v žalobě, že stavbou objektu lesní správy dojde ke snížení kvality prostředí, zejména v důsledku umístění parkovišť. Sníží se tak pohoda bydlení žalobců. Na místo budou dojíždět zaměstnanci i služebně jiné osoby z okolí. Zvýší se dopravní ruch, hluk i prašnost. Konkrétní žalobní body, které lze vymezit takto:

- (i) Záměr stavebníka není v souladu s územně plánovací dokumentací, neboť navržená stavba není občanskou vybaveností lokálního významu. Lesní správa nikterak nesouvisí s potřebami obyvatel lokality Tocháčkův kopec.
- (ii) Nebyly respektovány regulativní podmínky pro výstavbu v daném území, tj. nebylo dodrženo usnesení zastupitelů města Chocень.
- (iii) Postup žalovaného a stavebního úřadu je diskriminační, neboť sami byli při výstavbě omezeni kritérii z výběrového řízení při koupi stavební parcely. Měly se stavět dva rodinné domy v jejich sousedství, následná skutečnost tomu neodpovídá. Současně opakují, že stavební úřad se nepokusil o dohodu mezi účastníky a

žalovaný tento nedostatek nevyhodnotil. Spatřují v tom porušení nestranného přístupu vůči dotčeným osobám.

- (iv) Z vyjádření Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru stavebního úřadu a územního plánování nevyplývá, že navržená stavba objektu je v souladu s územním plánem.

IV. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta. Zopakoval stanovisko týkající se výkladu naplnění povoleného využití území v kategorii občanské vybavení lokálního významu. Jako regulativní podmínky výstavby označil územní plán města Choceň včetně 1. změny a nikoli jiný dokument – regulativní podmínky pro výstavbu. Stanovisko Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru stavebního úřadu a územního plánování považuje za jednoznačné a kladné.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

6. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

VI. Replika žalobců

7. Žalobce v replice prakticky zopakoval žalobní námitky.

VII. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s., žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

10. Zcela na úvod, než bude přistoupeno k samotnému zhodnocení výsledků přezkumu rozhodnutí v rozsahu, jak jej napadli žalobci, považuje soud za podstatné uvést zásadní obecné a podstatné teze, kterými je třeba se řídit při přezkumu v rámci správního soudnictví. Námitky žalobců jsou v některých jejich částech vedeny obsírněji a případně též jako polemika s jednotlivými závěry správních orgánů (napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně tvoří pro účely soudního přezkumu jeden celek).

11. S ohledem na shora uvedené je tak vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou

námítku či její specifikaci (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí – dostupné na stránkách tohoto soudu <https://hudoc.echr.coe.int>). Nadto je třeba mít na paměti, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy, minimálně implicitně, vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

12. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

13. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí

argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, sp. zn. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“ Obdobně argumentoval NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19.

14. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>).

15. Soud taktéž dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

16. K samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí soud uvádí následující. Po zhodnocení žaloby jako celku soud vychází z toho, že žalobci od počátku správního řízení (patrně i před jeho zahájením) stojí proti tomu, aby v dotčeném místě výstavby stála administrativní budova podniku Lesy České republiky, a naznačují preferenci výstavby (dvou) rodinných domů s odkazem na zadání výběrového řízení z doby jejich pořízování pozemkových parcel. Zlo administrativní budovy (až) v žalobě spatřují ve větší zátěži území provozem vozidel, hlukem, prašností a rovněž bez dalšího argumentují v pojmu zhoršené pohody bydlení. K prosazení svého názoru pak podpůrně

hledají prostředky v možných pochybeních úřadů či nesouladu s územně plánovací dokumentací. Je třeba totiž uvést, že v průběhu řízení na obou stupních správních orgánů vznášejí převážně či pouze argumenty nesouladu stavby s územně plánovací dokumentací. Námitky směřující ke zhoršené pohodě bydlení (doprava, hluk, ruch) nejsou ve stavebním řízení výslovně zmíněny. K těmto žalobci výslovně přistoupili až v podané žalobě. Soud však přezkoumává rozhodnutí podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí, přezkum je zaměřen na to, jak se s případnými námitkami vypořádaly správní úřady. Nemohou proto žalobci požadovat, aby ve správním řízení bylo reagováno na argument či připomínku, kterou nevznесли, resp. vznesli až po ukončení správního řízení.

17. První okruh námitek žalobců spočíval v tvrzeném rozporu stavby s územně plánovací dokumentací, neboť navržená stavba nespadá dle žalobců do kategorie občanská vybavenost lokálního významu. Lesní správa dle nich nikterak nesouvisí s potřebami občanů lokality Tocháčkův kopec. K uvedené námitce je třeba uvést, že tuto žalobci opakovaně uváděli jak v řízení před stavebním úřadem, tak ji uvedli v odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný. Soud má za to, že tato námitka je lichá. Stavební úřad se souladem stavby s územním plánem zabývá na stranách 8 až 10 územního rozhodnutí a stavebního povolení, námitkami žalobců se pak podrobně zabývá na stranách 13 až 16 tamtéž. Odůvodnění je pečlivé, včetně hodnocení lokálního významu navržené administrativní budovy. Je opakována přípustnost stavby plnící účely občanského vybavení, soulad se stanoviskem MěÚ Vysoké Mýto, zmíněna je rovněž závaznost platného územního plánu, proti kterému mohli žalobci vznášet své námitky. Lokální charakter je dán mi moi jiné tím, že budova lesní správy je jednou ze 72 lesních správ na území ČR.

18. Žalovaný na rozhodnutí stavebního úřadu navázal a dále rozvinul argumentaci naplnění kategorie občanské vybavenosti lokálního významu na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Pokud žalobci stále uvedenou námitku opakují i v podané žalobě, nemá krajský soud již téměř co dodat, neboť má za to, že stanovisko žalobců bylo dostatečně argumentačně vyvráceno, a to včetně odkazů na patřičná ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územní plánování stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), zde zejména ust. § 2 odst. 1, písm. k), bod 3. stavebního zákona, ze kterého plyne, že občanským vybavením jsou mimo jiné i stavby sloužící pro veřejnou správu. Daného ustanovení jsou si žalobci patrně vědomi, proto svoji polemiku směřují do bližší specifikace a výkladu sousloví (kategorie stavebního zákona) *lokální význam*. S daným zařazením se však pečlivě vypořádal stavební úřad. K tomu může soud pouze dodat, že výklad přídatného jména lokální, jak jej zmiňují žalobci, není odpovídající. Text územního plánu Města Chocně se změnou č. 1 vypovídá o dané otázce bez možností pochyb. Soudu není zřejmé, jaké jaký lokální význam by měla budova vybavenosti mít, aby sloužila (jen) obyvatelům dané lokality jak se dožadují žalobci. Pokud by stavební úřad či žalovaný, potažmo soud přistoupili na argument žalobců, jednalo by se o nepřipustné zúžení pojmu. Do prodejny potravin by tak snad měli chodit nakupovat pouze či především obyvatelé lokality a nikdo jiný, do mateřské školky by nemohli chodit děti s jiným místem bydliště? Je patrné, že žalobci vedou boj za velmi úzký výklad pojmu lokální, což není s ohledem na jistou míru obecnosti každého zákonného ustanovení na místě. Opakem slova lokální

může být přídavné jméno globální (či v kategorii uvažování členění státu celostátní), již však velmi problematicky přídavné jméno regionální. Pokud lesních správ existuje v ČR celkem 72, jak přílehavě uvádí stavební úřad, má soud za to, že požadavek naplnění lokálního významu je dán, stejně tak, jako kdyby do místa byl umístěn např. okresní archiv či i jiná administrativní budova s obdobným rozsahem významu. Dřívější představy či vnímání žalobců nemohou být směroplatné v porovnání se závazným a schváleným zněním opatřením obecné povahy, tj. územním plánem Města Chocně. Tento byl ve znění jeho změny č. 1 dodržen.

19. Druhá námitka žalobců spočívala v tom, že nebyly respektovány regulativní podmínky pro výstavbu v daném území, tj. nebylo dodrženo usnesení zastupitelů města Chocně. Tuto námitku stavební úřad vypořádal minimálně implicitně, neboť jako závazný podklad pro umístění stavby označil stanovisko MěÚ Vysoké Mýto ze dne 23. 11. 2015, potažmo územní plán. Žalovaný pak tuto námitku vypořádal na straně 8, třetí odrážka napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že v systému ILAS, který zmiňují žalobci, je registrován právě jen územní plán Města Chocně a jeho první změna. Regulativní podmínky, jak je zmiňují žalobci, nejsou jakoukoli obdobou regulačního lánu ve smyslu § 61 an. stavebního zákona. Detaily a různé požadavky z výběrového řízení na prodej pozemkových parcel, byť schválené zastupitelstvem Města Chocně, nejsou závaznou územně plánovací dokumentací, podle které by měl stavební úřad povinnost postupovat. Nadto je zřejmé, že podmínky, které zmiňují žalobci, jsou datovány rokem 1999 a první změna územního plánu o více než deset let později, rokem 2011. Stěží tak dát žalobcům za pravdu, nadto jim bylo objasněno, že podmínky výstavby se vztahovaly k výběrovému řízení a nikoli, že by byly územně plánovacím podkladem. Paradoxně, žalobci mají či měli skrze své námítky a připomínky větší prostor ovlivnit podobu a obsah územního plánu, než podmínky výběrového řízení, jež byly v samostatné gesci rozhodování zastupitelů města.

20. Třetí skupina námitek žalobců se nesla na diskriminační rovině, neboť žalobci uvádí, že byli při výstavbě omezeni kritérii z výběrového řízení při koupi stavební parcely. V dané lokalitě se měly se stavět dva rodinné domy, nikoli větší budova, následná skutečnost tomu neodpovídá. Současně opakují, že stavební úřad se nepokusil o dohodu mezi účastníky a žalovaný tento nedostatek nevyhodnotil. Spatřují v tom porušení nestranného přístupu vůči dotčeným osobám. Soud v rozhodnutí diskriminaci nespatřuje. Co více, tato rovina argumentace nemůže být podstatná pro územní a stavební řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí. Stavební úřad i žalovaný rozhodovali dle podkladů platných a účinných v době vydání rozhodnutí (dne 4. 5. 2016), územní plán včetně 1. změny je z roku 2011, závazné nemohou být podmínky z roku 1999, které nemají závazný charakter (odůvodnění viz výše). Pokud by vůbec bylo lze mluvit o odlišném přístupu k různým účastníkům, tak by z něho stěží za tento mohl být odpovědný stavební úřad, který nevydal ani podmínky výběrového řízení, ani později neschválil územní plán či jeho změnu. Soudu není známo, z jakého důvodu došlo ke změně umístění, typu či velikosti domu v sousedství žalobců, pro správné řízení tato historicky minulá událost nebyla podstatná.

21. Je skutečností, že z podmínek výběrového řízení ze dne 25. 2. 1999 na prodej pozemků mohli žalobci dovozovat, že v jejich sousedství (severozápadním směrem) budou stát dva rodinné domy, nicméně daný výkres předpokládané zástavby je pouze orientační. Stejně tak jako navržené půdorysy (jiných) domů. Je však skutečností (zmíněno již shora), že podmínky výběrového řízení, jak plyne již ze samotného názvu, jsou závazné pro výběrové řízení a nikoli pro řízení stavební a územní plánování dle stavebního zákona. Pokud by snad měly být podmínky ze dne 25. 2. 1999 stavitelem a pak i vydaným rozhodnutím porušeny, nejedná se o porušení předpisů souvisejících s vydaným a napadeným rozhodnutím.

22. Čtvrtá námitka žalobců v sobě obsahovala tvrzení, že z vyjádření Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru stavebního úřadu a územního plánování jako příslušného ke sdělení stanoviska ze dne 23. 11. 2015 nevyplývá, že navržená stavba objektu je v souladu s územním plánem. Tato námitka je pro soud poněkud nepřehledně formulována, na soud působí spíše jako snaha o polemiku na úrovni gramatického výkladu závazného stanoviska MěÚ Vysoké Mýto (arg. snaha o použití a rozporný výklad slova objekt versus administrativní budova). Námitku i tak soud nepovažuje za důvodnou. Ze závazného stanoviska MěÚ Vysoké Mýto se podává, že je podáno na základě žádosti, k níž byla předložena dokumentace zpracovaná Ing. arch. J. M. a Ing. arch. J. R. Vydávající úřad tak měl k dispozici zpracovanou dokumentaci. Navrhovaná stavba je ve stanovisku pojmenována totožně jako v napadeném rozhodnutí. Tvrzení, že administrativní budova bude pouze prvním objektem lesní správy (a snad nějaké další budou následovat) je pouze nepodloženým tvrzením žalobců, nemá jakoukoli oporu ve spise. Soud k tomu může dodat pouze to, že pokud by snad investor měl záměr realizovat další stavbu v daném místě, tak by opět musel žádat o nové stavební povolení, jehož by žalobci byli patrně opět účastníky. Smyslem stanoviska MěÚ Vysoké Mýto bylo vydat podklad pro územní rozhodnutí z hlediska uplatňování záměrů územního plánování [viz ust. § 6 odst. 1, písm. e) stavebního zákona]. Tento cíl byl pro další postup dle § 92 an. stavebního zákona naplněn tím, že obecní úřad obce s rozšířenou působností vyjádřil stanovisko konstatující soulad navržené stavby objektu s územním plánem v dané lokalitě. Územní rozhodnutí je třeba odlišit od stavebního povolení, neboť se týká posouzení daného typu stavby (zde objekt administrativní budovy a zpevněné plochy v okolí) ve vztahu k dané lokalitě určené ve smyslu parcelního čísla pozemku tak, jak byl pojat do územního plánu. K možnému rozsahu využití daného území soud odkazuje na odůvodnění prvního okruhu námitek shora. Otázkou začlenění objektu do daného území se stavební úřad zabýval na stranách 9 a 15 stavebního povolení. Tomuto posouzení nemá soud co vytknout, je toliko na ochotě žalobců, zda budou mít zájem tuto část odůvodnění rozhodnutí studovat a pojmout, nebo zda budou tvrdit, že posouzení souladu s územním plánem nebylo provedeno.

23. Krajský soud mohl shora v odůvodnění částečně parafrázovat některé pasáže rozhodnutí, tedy jak stavebního úřadu, tak žalovaného. Námitky řešené oběma správními orgány totiž byly shodné, odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí byla žalovaným zamítnuta a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno, takže obě rozhodnutí tvoří jeden celek nejen formálně, ale i materiálně. Žalobní námitky jsou pak z větší části obsahově shodné s námitkami odvolacími. Právě proto mohl krajský soud přezkoumat žalované rozhodnutí

na pozadí důvodů rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což bylo pro jeho postup zásadní s ohledem na skutečnost, že si žalovaný po zjištění, že je prvoinstanční správní rozhodnutí řádně odůvodněno, a je z něho zřejmé, proč stavební úřad nepovažoval argumentaci žalobců (účastníků, odvolatelů) za důvodnou, jeho závěry se souhlasnou poznámkou osvojil. Dlužno přitom poznamenat, že takovýto postup, kdy odvolací orgán nedochází k jiným závěrům, než o které se přezkoumávané prvoinstanční správní rozhodnutí opírá, nepůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání, uvede-li, proč tak činí (viz žalovaný shora). Totéž platí i pro přezkumné soudní řízení.

24. Toliko na okraj se soud vyjádří k faktické podkladové námitce žalobců, která patrně osvětluje jejich důvody, jež je vedou k námitkám ve společném územním a stavebním řízení. V průběhu řízení před správními orgány nejsou tyto jejich obavy (námitky) výslovně a písemně formulovány. Žalobci mají patrně obavy o zhoršení kvality a pohody bydlení z důvodu zvýšeného provozu. Překážkou soudu ke zhodnocení těchto otázek je to, že žalobci zůstali stran subjektivních dopadů do jejich sféry ve správním řízení nečinní. Rovněž je nutno připomenout, že žalobní námitky týkající se snížení pohody bydlení zůstaly pouze na obecné rovině s absencí jakéhokoli přesahu do potenciální konkrétní újmy jim hrozící. Žalobci uvádí, že se zvýší dopravní ruch, jaké to bude mít dopady na jejich současnou situaci, však neuvádí. Při výstavbě pak platí, že každá stavba v okolí nese jisté omezení či možné potenciální zhoršení současného stavu, tomu nelze zabránit. Zákonné limity jsou zde pak proto, aby omezení dalších osob nepřekračovalo únosnou mez, kterou lze vyžadovat. Žalobci nikterak netvrdí, že by budoucí stavbou objektu mohli být omezeni nad přípustnou míru. Rovněž je realitou, že nelze bránit nové výstavbě, vyšší ruch z obsluhy domu či zhoršení výhledových poměrů nelze považovat za nepřiměřený zásah. Takový ostatně ani nebyl tvrzen.

25. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Žalobci na svých právech zkrácení postupem žalovaného nikterak nebyli.

VIII. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

27. Osobám zúčastněným na řízení nevznikly náklady řízení v souvislosti s plněním povinností uložených soudem (§ 60 odst. 5 s.ř.s.)

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 3. dubna 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu